

[Hans Toft.]

i. Men vi skal heller ikke gøre det modsatte, nemlig belægge den med afgifter.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Med hensyn til anstrengelserne for at forhindre flere tyverier af våben fra både politiets og forsvarrets arsenaler vil jeg gerne bekræfte, at det er min mening, som jeg allerede har sagt, at tage dette spørgsmål op til forhandling med forsvarsministeren, for at vi kan finde en løsning, for så vidt angår de våben, der sorterer under forsvaret.

For så vidt angår våben, som sorterer under politiet, er der sket det nye, at en hel del stationer ikke længere har døgnvagt, og på disse steder kræves der nok en nyordning. Der er i forvejen indført meget skarpe regler for opbevaring af våben på disse steder, men vi vil tage spørgsmålet op til ny overvejelse for at finde ud af, om vi kan skærpe overvågningen dér.

Så vil jeg gerne med hensyn til de spørgsmål, som hr. Hans Toft efterlyste et svar på, nemlig først om forskelsbehandlingen af de forskellige foreninger, som har med skydning at gøre, sige, at loven giver fordele til skytter under De Danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger i modsætning til skytter tilsluttet Dansk Skytte Union. Efter loven skal alle sportsskytter, der privat ønsker at besidde et øvelsesvåben, imidlertid have våbentilladelse. Eneste undtagelse er, at skytter under De Danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger kan få lov til at opbevare rifler, der i sin tid er udlånt til denne organisation af forsvarsministeriet.

Endvidere er det rigtigt, at foreningerne under De Danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger uden tilladelse kan erhverve og opbevare øvelsesvåben, men denne særordning er begrundet i særlige historiske forudsætninger, og da tendensen i samfundet i dag snarere må gå i retning af øget kontrol med skydevåben, mener jeg ikke, at denne særordning bør udbygges.

Det vil nok føre for vidt, om jeg skulle til i detaljer at referere det, hr. Hans Toft sagde i sit første indlæg, og som jeg måske nok lidt for stramt karakteriserede ved at sammenligne det med dette idrætsblad. Men det mindede mig ærlig talt derom, og jeg kan huske, at jeg under første behandling sagde til hr. Hans Toft, at han skulle huske

på, hvad et tidligere agtet medlem af dette ting, hr. Aksel Larsen, havde sagt om, at man nok skulle holde fanen højt, men man skulle passe på, at den ikke blev løftet så højt, at man ikke kunne nå jorden. Jeg er ked af at konstatere, at min formaning dengang ikke har båret frugt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 2

forkastedes med 83 stemmer mod 80; 1 medlem tilkendegav, at han hverken stemte for eller imod.

Ændringsforslag nr. 1

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 3

forkastedes med 98 stemmer mod 61; 4 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

§ 1, med den foretagne ændring, ændringsforslag nr. 4 om en ny affattelse af § 2 og § 2 i den ændrede affattelse *vedtoges* uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling *vedtoges* uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af tinglysningsloven.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 130) findes i tidenden sp. 2493, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 2113).

Der var stillet 8 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Hjortnæs: Under første behandling af dette lovforslag rejste jeg bl. a. spørgsmålet om risikoen ved postindbetaling. Justitsministeren har ikke skønnet, at det ved postindbetaling vil være hensigtsmæssigt at fravige den almindelige formueretlige grundsætning om, at risikoen for befordring af betaling til betalingsstedet påhviler afsenderen. Jeg har accepteret ministerens argumentation, men jeg har samtidig forstået, at ministeren finder det rimeligt, at man lader foretage en selvstændig vurdering af, om de erstatningsretlige regler i postloven er tidssvarende. Jeg håber, at justitsministeren vil hviske dette i sin kollega trafikministrens øre. Ellers vil jeg gerne gøre det.

Jeg skal i øvrigt ikke gøre mange bemærkninger. Lovforslaget har haft en relativt let gang gennem udvalget, vel først og fremmest fordi vi hurtigt har måttet konstatere, at det ikke ville være muligt at få V, K og R til at støtte den debitorvenlige linje, lovforslaget her lægger op til.

V, K og R har gjort nogle behjertede forsøg på at udvande lovforslaget, og jeg kan kun takke justitsministeren for, at han har stået urokkelig fast på hovedlinjen i sit lovforslag. At det fortsat må undre mig, at hr. Gudme som repræsentant for det radikale venstre har været helt upåvirket af den argumentation, som også er fremført fra justitsministerens side, føjer jeg kun til som en ikke uvæsentlig bibemærkning. Jeg vil gerne føje til, at det ikke ændrer noget i min uorden og min beklagelse over hr. Gudmes holdning til dette lovforslag, at hr. Gudme har været initiativtager til et ændringsforslag vedrørende tvangsauktionsklausuler, som jeg i øvrigt finder fornuftigt, og som jeg kan give tilslutning til.

Hr. Gudmes interesse for netop dette spørgsmål er måske, når alt kommer til alt, også et bevis på, at hr. Gudme har lettere ved at vurdere problemerne ud fra, hvad der er i kreditors interesse, end ud fra hvad der er i debitors interesse. Vel, det nytter nok ikke at appellere til hr. Gudme og det radikale venstre her i ellefte time.

For fuldstændighedens skyld skal jeg op-

lyse, at den socialdemokratiske folketingsgruppe ikke kan give tilslutning til det af V, K og R fremsatte ændringsforslag, hvorefter kreditor skal være berettiget til at forlange kapitalen indfriet ved påkrav inden for en nærmere fastsat tidsfrist. Vi må anbefale at stemme imod dette ændringsforslag.

Hanne Budtz: Det er glædeligt at medvirke til vedtagelsen af et lovforslag, der betyder en forenkling og rationalisering af administrationen, og som for en gangs skyld ikke betyder merudgifter for det offentlige. Det er praktisk, at forskellige detailregler tages ud af loven, og når det i fremsættelsen blev oplyst, at der i 1972 blev fremsendt så mange dokumenter til tinglysning som 1.152.000, kan man selvfølgelig godt forstå, at det er vanskeligt at overholde den gældende frist for fuldførelsen af tinglysningen. Et hjertesuk over dette. Det er klart, at vi ikke ønsker større personaleudvidelser, men jeg vil gerne i fortsættelse af drøftelsen i udvalget spørge ministeren, om ministeren tror, at det er muligt, at vi kan komme ned på en ekspeditionstid, som nærmer sig lovens krav.

Vi er enige i de foreslåede forbedringer med hensyn til indbetaling til postvæsenet, hvorefter sidste terminbetalingsdag er rettidig, netop fordi folk er vant til at have det sådan ved huslejeindbetalinger. Jeg synes, det er vigtigt at understrege, at det gælder indbetalinger her i riget, dog med undtagelse af Grønland, og at det ved girering er datoen for debitering på debitors girokonto, der er afgørende.

Men den reelle ændring af loven går ud på, at kapitalen kun forfalder, efter at kreditor efter sidste rettidige betalingsdag skriftligt har fremsat sit påkrav og ydelsen derefter ikke er betalt inden 7 dage. Der bliver altså tale om en mindre ekstra ydelse i den anledning. Men det er en udmærket bestemmelse, der tilsigter at afhjælpe den forglemmelse, som visse debitorer kan komme ud for.

Vi mener, at hvis man kan vedtage en sådan bestemmelse, som vi altså går ind for, kan det være lige så rigtigt at vedtage en tilsvarende bestemmelse om en forudgående påmindelse. Derfor har vi sammen med venstre og det radikale venstre stillet ændringsforslag nr. 6, som går ud på, at hvis kreditor

[Hanne Budtz.]

sender en påmindelse forinden, skal de almindelige bestemmelser kunne komme til anvendelse. Vi mener, det er rigtigt at stille dette forslag, fordi den nye regel jo kan føre til, at debitor kan være noget sjusket med hensyn til betaling rettidigt, og vi finder det også rimeligt for hele omsætningens skyld og af hensyn til den ordentlige kreditors forventning om at få sine penge til rette tid, som det hidtil har været. Derfor kan jeg ikke forstå, hvorfor det ikke skulle være muligt at vinde tilslutning til det synspunkt, at en påmindelse før forfaldsdag skulle være lige så godt som en påmindelse efter forfaldsdag. Det er jo alene for at undgå forglemmelsen fra debitors side, at denne ændring er foreslået.

Vi er enige i de fremsatte synspunkter om tvangsauktionsklausulerne og tilfredse med ministerens løfte om, at det kommer med i den nye pantebrevsformular — sådan har jeg forstået det — på samme måde som det kommer med i den nye pantebrevsformular, at kapitalen ikke skal forfalde ved ejerskifte. Det vil normalt være opført i den individuelle tekst, men ofte er det blevet glemt, har man ment. Jeg tror, det er i overensstemmelse med det almindelige ønske hos folk, der udfærdiger disse dokumenter, hvad enten man er kreditor eller debitor, at det nu bliver indført i pantebrevsformularen.

Jeg kan anbefale, at man stemmer for ændringsforslag nr. 6 og skal i øvrigt i anledning af en henvendelse, jeg har fået vedrørende spørgsmålet om dokumentation for, at henvendelsen til debitor er kommet frem til denne, anmode om, at vi får lejlighed til at se på dette spørgsmål i et nyt udvalgs-møde mellem anden og tredje behandling.

Nathalie Lind: Mit partis ordfører i denne sag, hr. Per Federspiel, er forhindret i at være til stede. Jeg skal derfor kun ganske kort redegøre for vores stilling til dette lovforslag.

Vi er enige i de af ministeren stillede æn-

dringsforslag, og jeg lægger ikke mindst vægt på det forslag om tvangsauktionsklausul, som vi gentagne gange har nævnt her i tinget, og som nu er kommet med på initiativ af hr. Gudme og derefter med tilslutning af retsudvalget. Jeg er opmærksom på, at det er et spørgsmål, vi senere i anden forbindelse skal arbejde videre med.

Det ændringsforslag, som er stillet af et mindretal — venstre, konservative og radikale — må jeg anbefale at stemme for. Ved første behandling sagde jeg, at man med det, der var hovedforslaget fra ministeren, nemlig at man ikke blot på grund af en forglemmelse kunne forlange hele pantegælden indfriet, blot lovfæstede den optræden, som de hæderlige kreditorer i forvejen udviser. Det er den ene side af sagen. Jeg synes, der her tages et rimeligt hensyn til debitor, og jeg finder det godt, at vi får den lovbestemmelse. Men jeg går også ind for det synspunkt, som ligger bag ved ændringsforslag nr. 6, nemlig at der også er et hensyn til kreditor, og at det kun er overraskelses- eller forglemmelsesmomentet, man skal værgе debitor imod. Det ville være fuldt ud tilgodeset, hvis man kunne få vedtaget ændringsforslag nr. 6, og jeg skal varmt opfordre til, at man stemmer for det. Derved vil man få den fornødne afbalancering: på den ene side sikkerhed for, at debitor ikke bliver overrasket, og på den anden side sikkerhed for kreditor. Han bør kunne regne med, hvis han har givet et påkrav, at få sine penge, som han jo ofte skal betale videre, da han er debitor i andre forhold.

Gudme: Her ved anden behandling træffer vi lovforslaget i — jeg synes, jeg må sige det sådan — forbedret skikkelse, fordi justitsministeren har fulgt opfordringen om at indføje en bestemmelse, der sikrer gyldigheden af tvangsauktionsklausuler, og jeg vil derfor gerne benytte lejligheden til at takke justitsministeren for, at han fulgte denne opfordring fra første behandling af lovforslaget.

[Gudme.]

I øvrigt vil jeg gerne sige til den socialdemokratiske ordfører, hr. Hjortnæs, der i sit indlæg før strammede det noget op og ligesom havde fået agitationstøjet på til denne anledning, at jeg ikke rigtig forstod hans betragtning om, at når jeg var tilhænger af tvangsauktionsklausuler, men på den anden side også var tilhænger af mindretallets ændringsforslag nr. 6, kunne man heri se et tydeligt tegn på, at jeg var kreditors ven og debitors fjende. Det, mindretallet gjorde, var at udvande lovforslaget. Vi var helt upåvirkede, men når vi alligevel troede på det med tvangsauktionsklausulerne, var vi kreditorvenlige, men ikke debitorvenlige.

Det synes jeg hr. Hjortnæs skulle forklare nærmere. Thi forholdet er netop det, at en tvangsauktionsklausul er en bestemmelse, der ikke udelukkende, men så absolut først og fremmest indsættes i pantebrevene i debitorernes, ikke i kreditorernes interesse. Kreditorer, der står bagefter det pantebrev, i hvilket der findes en tvangsauktionsklausul, har også en interesse heri. Men debitor, der har skødt på ejendommen, er den, der først og fremmest har det. I det omfang, der er tvangsauktionsklausul i pantebreve, der står i hans ejendom, er denne ejendom mere værd. Først og fremmest er den værdifuld for ham fordi det så er nemmere for ham, at skaffe sig kredit. Han kan gå i en bank og få en udbetaling, for banken vil gerne sætte lån i ejendommen, hvis den er sikret mod, at de foranstående pantebreve udløses ved en tvangsauktion. Han vil endvidere nemmere kunne få lån hos en privat långiver, hvis man ikke, fordi der sker den ulykke, som en tvangsauktion er, får hele den foranstående pantegæld til at forfalde, men kan overtage den mod at betale restancerne å jour.

Derfor tror jeg, at den, der beskæftiger sig alvorligt med disse spørgsmål — og det burde hr. Hjortnæs også gøre som ordfører i denne sag — må erkende, at tvangsauktionsklausuler først og fremmest og i særdeleshed er i debitorernes interesse.

Om ændringsforslag nr. 6 vil jeg sige, at det ikke er en udvanding af lovforslaget, men derimod en rimelig imødekommelse af det naturlige krav, en kreditor må have på et pantebrev. Han kan jo meget vel være debitor i anden relation. Tænk på den, der

har solgt en ejendom, dér har fået et pantebrev og er kreditor, men har købt en ny, udstedt et nyt pantebrev og dér er debitor. For ham er 11. juni og 11. december termin afgørende dage, for han skal have penge ind, men han skal også betale. Det er ikke nogen særlig rar situation at være den, der ikke får pengene til terminen og derfor ikke kan overholde sine egne forpligtelser, men nu kan komme helt hen engang på den anden side 1. juli og 1. januar, før han får de forsinkede penge, hvis det skal gå sådan, at man følger flertallets forslag. Derfor har vi fundet det rigtigt at stille ændringsforslag nr. 6.

Tankegangen bag forslaget er, at det ikke mere skal medføre katastrofale virkninger at glemme en terminsydelse — skal vi sige det sådan: at sove over sig. Man skal være sikker på, at man bliver vækket, så man bliver mindet om, at her er noget, der skal betales. Det er også typisk ønsket hos den, der køber ejendom. På advokatkontorerne kender vi det. Når vi sidder og gennemgår handelens vilkår med folk, siger de: er jeg nu sikker på at få besked i terminen? Folk frygter, at de skulle kunne komme til at glemme en termin. Med det ændringsforslag, der er stillet her, kommer de ikke til at glemme den. Vi har stillet som en betingelse, at man i de sidste 14 dage forud for terminen skal give det varsel, der betyder, at der så til gengæld ikke skal gå 8 dage efter terminen med et nyt varsel. Jeg mener, at det er absolut loyalt over for debitorerne, når det på denne måde under alle omstændigheder bevissikkert er sikret, at de har fået et påkrav, så de ikke løber risikoen for at glemme. Glemmer de alligevel at betale, selv om de inden for de sidste 14 dage før terminen har fået dette påkrav, er der nok tale om debitorer af en sådan karakter, at de under ingen omstændigheder nogen sinde vil være til at hjælpe, heller ikke af hr. Hjortnæs, hvor store anstrengelser han end vil gøre sig.

Derfor mener jeg, det er fuldstændig sagligt rigtigt og loyalt over for debitorerne at støtte det ændringsforslag nr. 6, som mindretallet har stillet, og derfor må jeg samtidig med, at jeg anbefaler at stemme for lovforslaget, også anbefale at stemme for ændringsforslag nr. 6.

(Kort bemærkning).

Hjortnæs: Jeg skal ikke afvise, at der kan være lidt i de filosofiske betragtninger, hr. Gudme gav udtryk for her fra talerstolen. Men mon ikke vi kan blive enige om, at realiteten i denne sag er, at når diskussionen om tvangsauktionsklausulerne overhovedet er kommet frem, var det ikke af hensyn til debitorerne, men alene af hensyn til at sikre de efterfølgende kreditorer. Det er begrundelsen for, at diskussionen overhovedet er ført.

Ruth Olsen: De små ændringer af tinglysningsloven, der her er tale om, betyder fremskridt, som vi kan tilslutte os. Men på baggrund af bagmandssagen er det unægtelig meget små fremskridt. Der er uendelig meget at gøre endnu for en forenkling og bedre kontrol med hele pantebrevssystemet. Men det kommer der forhåbentlig forslag om i næste samling.

Vi er godt tilfreds med, at betalingsfristerne fastsættes således, at debitor får en ekstra chance. Derved opnår vi forhåbentlig, at det i hvert fald ikke bliver tilfældigheder, der udløser den hele pantegælds forfald. Vi kan derfor ikke stemme for det af mindretallet stillede ændringsforslag, selv om vi selvfølgelig ikke havde haft noget imod, om det blev lovpligtigt for pantebrevsejere at sende regningen forud for en vis mands fødselsdag. Men skal det betyde, at pligten til at sende rykkere og give ekstra frist ved første frists udløb derved ophæves, kan vi ikke være med, og da slet ikke hvis kreditor skal have frit valg mellem kun forud at sende en påmindelse eller kun at sende en rykker, hvis første frist overskrides. Så vil det blive den helt store forvirring for debitorerne og det på et område, hvor ensartede bestemmelser er særlig nødvendige for at undgå skæbnesvangre fejltagelser.

Vi støtter derfor ministerens lovforslag og de af ministeren stillede ændringsforslag.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg takker udvalget for det udførte arbejde og vil gerne specielt til fru Hanne Budtz og delvis til fru Nathalie Lind og hr. Gudme sige, at jeg ikke kan anbefale at stemme for det ændringsforslag, der er stillet om, at

man ikke behøver at afvente udløbet af terminen for at sende påmindelse om, at undladelse af at betale vil medføre kapitalens forfald til betaling.

Spørgsmålet er behandlet i den betænkning, som en arbejdsgruppe har afgivet til justitsministeriet, en arbejdsgruppe, hvori også Advokatrådet har været repræsenteret. Her tager man netop afstand fra den bestemmelse, som mindretallet foreslår, med den begrundelse, at den vil medføre en udhuling af den debitorbeskyttelse, som er til sigtet med dette lovforslag.

Det er naturligvis rigtigt, at hr. Gudme var den, der først nævnte begrebet tvangsauktionsklausul, den ære skal han have. Men jeg må samtidig i retfærdighedens interesse sige, at spørgsmålet har været til overvejelse i justitsministeriet. Vore overvejelser var, da lovforslaget her af forskellige grunde blev fremskyndet, ikke færdige. Nu blev de fremskyndet, og vi nåede altså også, inden udvalgsarbejdet var slut, at få hørings svar på det udkast til en tvangsauktionsklausul, som vi efterhånden fik lavet. Der er nemlig i det praktiske pantebrevsmarked mange forskellige udformninger af en tvangsauktionsklausul, og det, det drejede sig om, var at finde den bedst egnede formulering af en sådan bestemmelse. Jeg tror, det er lykkedes med det ændringsforslag, vi har stillet.

Jeg vil gerne til fru Hanne Budtz sige, at jeg er parat til i et udvalgsmøde mellem anden og tredje behandling nærmere at drøfte de forskellige ting, fru Hanne Budtz har nævnt, bl. a. muligheden for, at et brev finder frem til debtors rigtige adresse, sådan at det sikres, at han får det, og at kreditor derefter kan gøre virkningerne gældende.

Til slut må jeg til fru Ruth Olsen sige, at det er aldeles rigtigt, at dette her kun er en begyndelse. Der er adskilligt andet, vi må have ændret i vores tinglysningslov og i vor beskyttelse af debitorerne. Bl. a. vil jeg pege på et så vigtigt område som rykningsklausuler. Der tror jeg der er et stærkt behov for at få indført nogle ændringer, men vore overvejelser herom skal først tilendebringes.

Hanne Budtz: Jeg synes stadig væk, at det er bedre at forebygge en forglemmelse end minde om den. Jeg forstår ikke, at mi-

[Hanne Budtz.]

nisteren i den grad har haget sig fast i den argumentation, der er fremkommet fra en arbejdsgruppe, hvor både Advokatrådet og andre har været med, det vil jeg erkende. Jeg vil nemlig sige, at vi også har haft megen nytte af de besøg, vi har haft af enkelte advokater under udvalgsbehandlingen. De gode råd, vi har fået dér, har ført til nogle af ændringsforslagene, også et af dem, vi er blevet enige om.

Men jeg hæfter mig ved justitsministerens argumentation fra den gule beretning, hvor man på side 23 kan læse, at de 3 argumenter er: for det første at man kan ikke kalde det en rykker, når det ikke sker efter det tidspunkt, hvor kravet er forfaldent, for det andet at der ligger en kraftigere opfordring til at betale, når ydelsen er forfaldet — det skulle være en psykologisk faktor — og for det tredje at det skulle være en administrativ fordel for kreditorerne, idet der formentlig skulle blive færre rykninger efter forfaldsdatoen. Det er jeg slet ikke overbevist om. Jeg er faktisk en smule bange for, at den ordning, vi nu indfører, vil medføre, at mange debitorer vil sige: åh, vi har 8 dage mere, vi har 14 dage mere, det går nok. Vi kommer nok ud på noget af et skråplan.

På den anden side er vi enige om, at det er en så alvorlig følge af manglende betaling, at hele restgælden forfalder, at vi har villet være med. Men jeg kan ikke se, at det ikke også må være bedre for kreditor at få orden i systemet og få orden i pengeomsætningen, at det ikke må være bedre at give en rykkerskrivelse på forhånd, det, jeg vil kalde en påmindelsesskrivelse, med angivelse af den virkning, det vil få at undlade at betale.

Jeg mener stadig væk, det er et udmærket ændringsforslag, vi har stillet, og skal anbefale at stemme for det.

Gudme: Jeg kunne ikke rigtig fange logikken i hr. Hjortnæs' indvendinger før. Han sagde først lidt hånligt, at der måske kunne være noget rigtigt i mine filosofiske betragtninger om, at en tvangsauktionsklausul var i debitorernes interesse, men det var ikke det, der var udgangspunktet, sagde han, da vi i sin tid rejste diskussionen om tvangsauktionsklausulerne. Jo, udgangspunktet var en almindelig diskussion om, hvorvidt tvangsauktionsklausuler overhovedet efter

formuleringen af § 40, stk. 5, i den nuværende tinglysningslov var gyldige, og for at sikre denne gyldighed er dette ændringsforslag nu stillet. Hvis de filosofiske betragtninger, jeg anlagde om, at det først og fremmest er debitorerne, som tvangsauktionsklausulen værner, er rigtige, må vist både filosofi og logik føre til, at så er det også først og fremmest debitorerne, vi hermed sikrer.

Jeg vil gerne sige til justitsministeren, at lige netop dér, hvor justitsministeren citerede betænkningen, synes jeg betænkningen er svag; det har vi vist været flere der har været inde på ved forskellige lejligheder. Argumenterne for, at man ikke kan sende påkrav de sidste 14 dage forud, men skal gøre det, efter at terminen er gået forbi, er ikke gode, og blandt argumenterne findes også det, at der skal være fornøden mulighed til den tid for, at man kan komme på socialkontoret, til gode venner eller bekendte og låne pengene. Det er ikke hensigten. Det er det, der skal ske forud for forfaldstid. Det, der er tale om, er, som fru Hanne Budtz også før sagde, at man skal sikre, at debitor ikke sover over sig, og at der ikke sker ulykker af den grund.

Justitsministeren havde nogle bemærkninger om, at Advokatrådet også havde været repræsenteret og altså havde været medunderskriver på betænkningen. Jeg går ud fra, at det var et par lopper, der skulle sættes i fru Hanne Budtz' og min pels. Men jeg må altså sige, at dem visker vi af os. Det er ikke således, at vi nødvendigvis, fordi vi har fagfæller, der har skrevet under, finder, at så må det være rigtigt. Vi mener, at det er en sund og rimelig betragtning, der ligger bag ændringsforslag nr. 6, uden hensyn til, om der har været nok så mange advokater til at skrive under på betænkningen.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg synes, det var rimeligt at nævne, at Advokatrådet har været repræsenteret i den arbejdsgruppe, som har lavet den betænkning, som vi prøver at bruge som grundlag for den lovgivning, vi er i færd med. Det viser, at den stand, som har mest med pantebreve at gøre overhovedet, har været taget med på råd, og at den har accepteret det. Deres organisationsrepræsentant har i virkeligheden accepteret det lovforslag, som her lig-

[Justitsministeren.]

ger. Det synes jeg dog ikke er helt uvæsentligt.

I anledning af fru Hanne Budtz' bemærkning om, at mange debitorer, hvis loven bliver gennemført, som vi har foreslået, herefter vil sige: ja men vi har 8 dage endnu, vil jeg henvise til, at der i mange, mange år har været den ordning med alle realkreditinstitutternes terminsbetalinger, at nogle giver kredit måneden ud, når forfaldstiden er den 11., nogle giver kredit i en hel måned, nogle overgiver først sagen til inkasso, efter at der er forløbet 3 måneder eller 4 måneder, og det er en lille del, der overgives til inkasso, en lille del, der kommer for sent. De allerfleste betaler til tiden, for de noterer simpelt hen, når de har fået deres terminskvittering, hvornår der næste gang skal betales. Derefter er det sådan, at de, som har pengene i orden, og det har jo de fleste heldigvis, betaler til tiden. Dette her er en hjælp for dem, der er dårligst stillet, en hjælp for de svage, og det synes jeg er en væsentlig ting at hæfte sig ved.

(Kort bemærkning).

Hanne Budtz: Justitsministeren bragte noget nyt ind her til allersidst. Pludselig skulle dette lovforslag være en slags socialhjælp. Nu skulle det være en hjælp til de dårligst stillede, dem, der ikke kunne betale. Men selv for de debitorer, der har vanskeligt ved at betale, kan terminen ikke være nogen overraskelse. Det kan ikke komme som en tyv om natten pludselig, at der er en dato, der hedder den 11. juni eller 11. december. Når vi tiltræder dette lovforslag, er det slet ikke med den begrundelse, at det skal være en art socialhjælp. Det skal være for at give en påmindelse til den stakkels debitor, der glemmer. Dette lovforslag har intet med sociallovgivning at gøre.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg er meget overrasket over, at fru Hanne Budtz ligefrem synes, at det er en ulempe, hvis man påberåber sig, at det også hjælper de svagest stillede. Det synes jeg dog kun er en fordel. Det viser, at det er et human lovfor-
 slag, og det humane sigte med et lovfor-
 slag er dog det væsentlige.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslagene nr. 1-5
 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 6
 forkastedes med 86 stemmer mod 73; 1 medlem tillkendegav, at han hverken stemte for eller imod.

Ændringsforslag nr. 7 betragtedes som bortfaldet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 6.

§ 1 med de foretagne ændringer, ændringsforslag nr. 8 og § 2, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om svangerskabsafbrydelse.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 114) findes i tidenden sp. 2034, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1721).

Der var stillet 7 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Falk Hansen: Under et af de mange diskussionsmøder om svangerskabsloven, som jeg har deltaget i, var der en af deltagerne, som gav udtryk for sin skuffelse over, at der under debatten ikke var kommet noget nyt frem. Når det ikke var tilfældet, hænger det formodentlig sammen med, at spørgsmålet og hele den problematik, som knytter sig til det, efterhånden er så gennemdrøftet, at der meget vanskeligt kan fremføres nye synspunkter.